

drage Haandkøbsalget under en saadan eventuel Afgift, og i ethvert Tilfælde er det et Spørgsmaal, i hvilket Forhold det burde ske. Det stiller sig meget forfælseligt for de forstellige Apoteker. Noget Steder spiller Haandkøbet kun en meget ringe Rolle ved Siden af Receptsalget, andre Steder er det anderledes. Fremdeles var der mod den opstillede Takst den Indvending at gøre, at det næppe gaar an at behandle Apotekerne i og uden for Kjøbenhavn ens, idet nemlig Nettoindtægten — i Forhold til Bruttoindtægten — ved et kjøbenhavns Apotek er bethelig mindre end paa Landet, hvad der er en naturlig Følge af, at alle Driftsomkostninger ved et kjøbenhavns Apotek ere større, ligesom ogsaa Publikums Fordringer til Udstyrelse o. s. v. ere større, saaledes at der maa antages at være meget stor Forskel i saa Henseende. Medens man maaste ved Vandapotekerne kan antage, at $\frac{2}{5}$, ja indtil Halvdelen af Bruttoindtægten, er Nettoindtægt, stiller Forholdet sig ganske anderledes med de kjøbenhavnske Apoteker. Der er det muligt kun $\frac{1}{5}$, der kan antages at repræsentere Nettooverskuddet. Jeg saa mig derfor nødsaget til at udtale ved Sagens 2den Behandling i Folketinget, at jeg ikke kunde gaa ind paa en — efter min Formening — paa saa uholdbare statistiske Data støttet Takst, men maatte fastholde, at det i alle Tilfælde foreløbig maatte blive derved, at Justitsministeriet bestemte Afgiften i det enkelte Tilfælde. Derimod erklærede jeg ikke at have noget imod, at nærværende Lov kunde blive forelagt til Revision i næste Samling, i hvilket Tilfælde der da formentlig vilde blive Tid til at overveje Spørgsmaalet, og at saa de Afgifter, som maatte blive paalagte, inden Revisionen førte til en ny Lov, kun betragtedes som foreløbig fastsatte, saaledes at de paagældende Apoteker maatte komme ind under de senere af Lovgivningsmagten fastsatte Takstbestemmelser. Ved 3dje Behandling i Folketinget gif man ind paa denne min Opfattelse, og i Overensstemmelse hermed ere Lovens §§ 1 og 2 affattede.

En anden Forandring, der blev truffen i Folketinget, er den, at der i § 3 indsættes en Bestemmelse om, at ikke blot de personlige, men ogsaa de reelle Apoteker skal være forpligtede til — ogsaa uden for Kjøbstæderne, thi der ere de forpligtede dertil — at føre autoriserede Regnskabsbøger, saaledes at Omsetningens Størrelse klart fremgaar deraf, og at de skalde „aarslig inden Februar Maanedes Udgang til Justitsministeriet indsende en paa Tro og Love affattet Opgørelse af Apotekets Brutto-Indtægt i det

sidst forløbne Kalenderaar, hvilken Opgørelse skal affattes i Henhold til et af Justitsministeriet udsærdiget Skema“, hvilket jo nærmest — for at kunne faa tilvejebragt den fornødne Ensartethed — maatte tænkes saaledes, at det var et Skema med forfælskelige Rubrikker med Spørgsmaal, hvorpaa der krævedes Svar. Det er ikke Meningen, at man som Regel skalde forlange Bøgerne forelagte, men at man vilde lade sig nøje med en Angivelse paa Tro og Love af Omsetningens Størrelse i Form af en Udlydelse af det her omtalte Skema. Naturligvis maatte der tillige være Afgang for Myndighederne til at kunne stride til en Fremtvængelse af Bøgernes Indsendelse, hvis man havde Grund til at tro, at der var nogen Urigtighed i de opgivne Data eller deslige. — Endelig blev der foretaget en lille Ændring i § 4, som egentlig er af ren formel Bestaffenhed. Jeg havde foreslaet i § 4, at denne Fond, som efterhaanden dannedes af Afgifterne, skalde være bestemt til Apotekervæsenets Forbedring eller Apotekervæsenets Omordning. Det har man i det andet Tingment var ufornødent, og det er det jo egentlig ogsaa, thi naar der kun kan disponeres over Fonden ved en ny Lov, er det ganske klart, at denne ny Lov vil blive afgørende for, hvoreledes Fonden skal anvendes, uden Hensyn til, hvad der maatte staa i denne Lov, i Følge den gamle Regel, at en nyere Lov hæver den ældre. Jeg tror derfor, at saaledes som Lovforslaget nu foreligger, er der ikke nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa det. Det statuerer ikke andet, end hvad der ogsaa stemmer overens med Sundhedsstollegiets Forslag, og jeg tror, at det er af Bigtighed, at denne Lov kommer ud i Aar, fordi det ellers vilde kunne hænde, at der vil mangle Hjemmel til at paalægge de i Aarets Løb ledigblivende Privilegier Afgift. Der er i alt Fald eet personligt Privilegium, som der kunde være Tale om i Aar at paalægge en Afgift. Jeg mener, at selv om der ikke behøves Lovhjemmel til at paalægge Afgiften, vilde der dog behøves Lovhjemmel til, at de ved Afgifterne tilvejebragte Penge skalde udgøre en særlig Fond. Hvis dette ikke bliver fastsat ved Lov, maa formentlig Følgen blive den, at de saaledes paalagte Afgifter gaa ind i Statskassen uden videre, og det har ikke fra nogen af Siderne været tænkt som ønskeligt. Jeg tror heller ikke, at det har været det andet Tings Mening paa nogen som helst Maade, at det skalde gaa saaledes. Man har ønsket, at der efterhaanden skalde stables en Fond, som der da senere kunde disponeres over til Apotekervæsenets Forbedring, og det maatte saa